

се страхувахъ да чуя и своя гласъ, който може би, ще прокънти далеченъ, непознатъ и сама отъ себе си ще се изплаша.

Държа ржката си надъ неговото чело и моето състояние се промѣня . . . отъ милосердна сестра, която мълчаливо изпълнява лѣкарскитѣ предписания и наставления . . . азъ станахъ пакъ жена, която търси да удовлетвори своята алчна страсть — да утоли своята жажда отъ пресъхнали за цѣлувки устни . . . азъ го желая . . . желая го, както горската нимфа страстно желае силниятъ сатиръ, който свири съ мѣдна цафара и призовава малкитѣ и нежни нимфи на горски пиръ, отъ който да се наслади до насита . . .

— Приятелю, мили мой, какъ се чувствувашъ? По добре ли си?

Той не отговори. Неговата мисль бѣше нѣкъде другаде . . . може би, той е безъ мисль и съзнанието му е пусто като разрушенъ отъ тарани градъ.

— Сестро, той вече нито иска да чува, нито пъкъ да говори, така трепери отъ онзи страшенъ день, когато припадна неговата жена, а ти падна въ несвѣсть — тихо ми каза сестра Невѣна и се помжчи да ме отдрѣпне отъ него.

— Остави ме, сестричко, тукъ при него искамъ да остана и се вкочена . . . искамъ безчувствието да ме завладѣе и така като него да се взирамъ въ простора, да не чувамъ и не виждамъ, дори да не мисля, та по лека да ми бжде последната въздишка . . .

— Той ще бжде спасенъ, казаха лѣкаритѣ . . . утрѣ ще го подложатъ на електрически токъ . . . ще присъствува и единъ унгарски лѣкаръ . . . не се отчайвай — каза Невѣна и съ здравитѣ си ржцѣ ме извлече изъ стаята.

.

Предъ менъ е той. Усмивка играе по устнитѣ му, тѣ търсятъ моитѣ.

— Азъ те обичамъ — шепне ми той, както ефирътъ — по листитѣ на брѣзитѣ.

— Мили мой . . . мили мой . . . — и редятъ се бисери отъ милувки по моята уста; моитѣ ржце се обвиватъ около неговото тѣло, той ме притиска и азъ треперя като перу-